

го попиталъ, за какъвъ иска да се учи. Георги навелъ глава и смутено отговорилъ: „— за поетъ!“... Бащата се позасмѣлъ замислено, но на очитѣ му блеснали сълзи — „Поетството не се учи, рекълъ той — поетитѣ се раждатъ съ дарбата си и такива хора сж единъ на хиляда, на милионъ... Ето, Вазовъ е само единъ... Ти сега ще се изучишъ за друго и после, ако имашъ дарби — ще станешъ поетъ.“

Въ Стара Загора Райчевъ се увлича въ четене и още въ III класъ почналъ да чете руски. Не билъ слабъ ученикъ, но нищо не училъ. Мислилъ само за книгитѣ. Уроцитѣ му се виждали нѣщо твърде малко, спроти онова, което четѣлъ въ книгитѣ и мислѣлъ самъ. Пишелъ всѣки день стихове.

Всичкитѣ му тетрадки били пълни съ стихотворения. Узнали другаритѣ му, — едни го хвалили, други се подигравали. Сигнало до ушитѣ на учителитѣ и единъ отъ тѣхъ се заинтересувалъ за момчето. Това било учителя по география Георги Дановъ. Той давалъ ценни упжтвания на младежа, съветвалъ го да чете, но да не бърза да печати стиховетѣ си, докато не напише нѣщо много хубаво.

За голѣмо огорчение на баща си Райчевъ напуска училището и решава да върви самъ въ живота. Станалъ чиновникъ, служилъ три години войникъ, но сѣ продължавалъ да пише, безъ да мисли да печати. На 19 год. възраст той праща и се напечатватъ 2—3 негови стихотворения въ списанието „Развитие“ (Разградъ); като войникъ, праща и се напечатватъ други 2—3 стихотворения въ сп. „Трудъ“ подъ името Г. М. Орлинъ. Презъ 1907 год. напечаталъ първия си разказъ въ списанието „Нашъ животъ“, редактирано отъ А. Страшимировъ. А